

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

CON EL VIENTO
Catalunya, 2018
Direcció: Meritxell Colell
Intèrprets: Mónica García , Ana
Fernández , Elena Martín , M^a
Concepción Canal
Durada: 105 min.
Gènere: Drama
Idioma: Castellà
Data d'estrena: 23/11/18

El paradís perdut

«M'interessava parlar de la tornada als orígens: la terra, la casa, la mare; i parlar d'una realitat i una manera de vida que desapareixeran quan ho faci la gent gran.»

Meritxell Colell

No és la primera vegada que una jove realitzadora va a la recerca d'un món, d'una gent i un paisatge, que s'està perdent. Un viatge a l'interior del nostre passat. A *Con el viento* (2018) Meritxell Colell fa aquest recorregut d'una manera planera, directa, sensible i sense pressa. Amb tot el temps del món. Aportant una nova visió a aquesta realitat. D'una manera extraordinària.

Meritxell Colell té 35 anys, és llicenciada en Comunicació Audiovisual per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona i va estudiar cinema a la Universidad del Cine (FUC) de Buenos Aires. Ha treballat en diferents llargmetratges com a muntadora, ha dut a terme diversos documentals i des del 2017 col·labora amb la Fundació Joan Miró com a realitzadora d'audiovisuals per a les seves exposicions temporals. *Con el viento*, el seu primer llargmetratge de ficció, ens explica la història de la Mónica (impecable l'actuació de Mónica García), una ballarina i coreògrafa de mitjana edat, nascuda en un petit poble de Burgos, que fa vuit anys que viu a Buenos Aires, on està intentant crear una nova coreografia sense gaire èxit. Un dia rep una trucada d'una de les seves germanes (interpretada per la sempre eficient Ana Fernández), que li comunica que el seu pare s'està morint i li demana que deixi el que està fent i torni al poble. Quan hi arriba, el pare ja és mort, però hi retroba la mare i les germanes i comença a fer un viatge interior al passat, a coneixe's millor. La mare li demana que es quedi uns quants dies i les ajudi a vendre la casa; una gran casa, plena d'història, que ara no té sentit.

A partir d'apunts de la pròpia experiència (els pares de la Meritxell són de Burgos) i amb una fotografia molt

intimista de primers plans, a *Con el viento* hi ha molta realitat, transmesa amb calma, delicadesa i petits detalls: passejar i mirar el paisatge —les grans esplanades solitàries cobertes de neu a l'hivern i plenes de llum a la primavera, els únics moments en què la fotografia obre el seu camp d'observació i abandona el primer pla—; la partida de cartes amb la mare, una escena impecable en què la protagonista presta més atenció a observar la felicitat de la mare, a qui li encanta jugar a la brisca i guanyar, que al joc; la fred de l'hivern a dins les cases; la història d'uns pobles que s'estan despoblant.

Meritxell Colell ens mostra la vida que desapareix i les coses que ja no val la pena guardar. Que un món s'acaba i que no ens convenç el que vivim. Que estem perdent els orígens.

Guillem Terribas

Col·lectiu de crítics de cinema de Girona